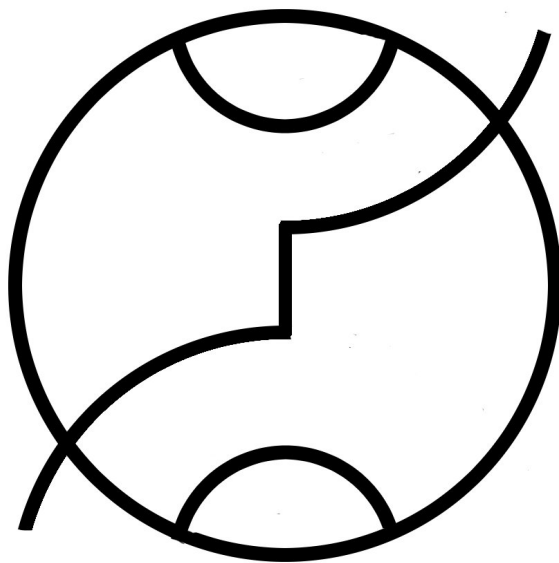

Vendel-Mohay István:

A Kokom Kiáltvány

„Békés együttélést a többség diktatúrája helyett!”

Bevezetés

Gábor a frankfurti repülőtér indulási csarnokában állt. Várta, hogy a táblák kiírják, melyik kapuhoz fog beállni a gépe, amivel továbbrepül a szervezet európai központjába. Mivel a kijelzők még nem jelenítették meg a járatot, ezért nézelődni kezdett.

Magas, fekete légikisasszonyok siettek el mellette vörös ruhában. Kicsivel később egy indiai család vonult el a közelben. A nagymama színes, az európai szemnek szokatlan ruhákat viselt, és szigorú tekintettel nézett előre, az apa kicsit riadt arccal csodálta a hatalmas csarnokot, és a sok feliratot, az anya álmatag szemekkel meredt a világba, zavarba hozta a csillogás. A gyerekek pedig vidáman csiviteltek poggyászszállító kézikocsijuk körül.

Majd az indiai család elment, és egy ázsiai csoport haladt el Gábor mellett.

A fiú körbenézett a hatalmas fedett térségen és figyelte a zűrzavarnak tetsző forgalmat. Reklámokat, információkat, fényeket látott. Érzékelte a megafonok hangját, a közlekedő emberek zaját, és a világ minden tájáról érkezett emberek beszélgetését. És csak várt.

Egyszer csak elvonult egy terepszín ruhás katona mellette, mire pár évvel ezelőtti emlékei ugrottak be. Akkor ugyanígy várakozott a reptéren, de a máltai gépre. Hiszen a máltai utazása is itt kezdődött, és ottartózkodása alatt pedig egy katona oktatta. Akkor is sejtette, hogy az élete a hazatérés után nem lesz már olyan, mint előtte volt. Most is szúrós, kissé szomorú, kissé izgatott érzésként bujkált benne a gondolat, hogy a feladatai, az élete minden bizonnyal meg fognak változni.

A szíve gyorsabban kezdett dobogni, ahogy a változásokra gondolt. Napok óta arra vár, ami most előtte van, de mégis fél egy kicsit az elkövetkező dolgoktól.

A várakozásban egyre jobban felerősödtek a régi emlékek. Pár éve történt csak, és mégis úgy tűnt, mintha az azóta eltelt időszak az örökkévalóság lett volna. Pedig nem is olyan régen történt, mikor megkapta az információkat, és felszállva a máltai gépre, bő két óra múlva a mediterrán szigeten találta magát. Gábor vett egy nagy levegőt, és kettéosztotta figyelmét. Miközben figyelte a táblákat és a környezetét, felidézte, hogy mi is történt akkor a déli szigetországban.

Furcsa találkozó

Gábor akkor ment Máltára, mikor még csak fél éve tevékenykedett a Kokom kötelékében.

Évekkel ezelőtt történt, mégis minden apró részletre emlékezett. A mozgalommal volt kirándulni. Mikor egy öreg gesztenyefa alatt megálltak pihenni, a túrát vezető fazon félrevonta a társaságtól, és közölte, hogy fontos küldetése van számára. Elárulta, hogy külföldre küldi, de nem mondta, milyen céllal. Mikor Gábor tovább érdeklődött, akkor a férfi sejtelmesen elvigyorodott:

- Amíg azt teszed, ami a mostani feladatod, nem vagy közvetlen életveszélyben.

* * *

Délután érkezett meg Málta fővárosának, Vallettának a buszpályaudvarára. Várt, ahogy az utasításában állt. A kör alakú buszvégállomásra ősrégi, betegen köhögő, sárga buszok álltak be, majd kis idő múlva nehézkesen zihálva elpöfögtek. Gábort a buszok, a sivárság és a bódék egy vidéki buszpályaudvarra emlékeztették, bár Valletta városkapuja és a járókelők egy kicsit más ízt adtak a helynek. Ugyanis a világ minden tájáról voltak emberek, de legfőképpen máltaiak. Méregette őket, vajon melyik fogja őt elkauzolni a küldetés kiindulópontjához. Meleg volt, ráizzadt a hátára a hátizsák, ezért levetette, és a térdének támasztotta. Azon gondolkodott, vajon hogyan ismeri meg őt a másik, mikor egy kis emberke jött oda hozzá. Fogta Gábor hátizsákját, és elbillentette a lábától, aki első döbbenetében nem is tudott reagálni, csak megragadta a zsákot egy szíjnál fogva.

- Teljesen nyilvánvaló, hogy zöldfülű – jegyezte meg angolul az idegen.

- Tessék? – Gábor még mindig le volt blokkolva a megdöbbenéstől.

- Mindegy. Inkább mondja meg, hogy mikor ment el a 8-as busz? – jegyezte meg a figura halálnyugodtan.

- Hát... Azzal jöttem. És... – ránézett az idegenre, és beléhasított a felismerés. - Egyik busz jön, a másik megy – próbálkozott a megbeszél jelszóval.
- Végre megmutatkozott a rátermettség csírája! – nyögött egyet a fazon. – Nem mindegy viszont, hogy ki jön azzal a busszal, és kihez megy – fejezte be kedélyesen az azonosítást.
- Honnan ismert meg? – kérdezte döbbenten Gábor.
- Onnan, hogy maga nézegette egyedül az embereket. Igazából a hátizsákjára van írva a küldetésének a sorszama. Úgyhogy, ha betartja az előírást, és vállán a hátizsákkal várakozik, akkor nem kellett volna ennyit vacakolni. És akkor most nézze meg, hogy hol a következő találkozási pont!
- Azonnal – Gábor nem ellenkezett, egy kicsit idegesítette, hogy már az első pillanatban óvatlan volt.
- Természetesen velem fog odamenni, de, ha ketté kell válnunk, akkor jobb, ha legalább fogalma van az úticélról.
- Hova megyünk?
- Találkozunk az Ezredessel, aki a maga kiképzője lesz a következő néhány napban. Viszont az Öreg nem szereti a hívatlan látogatókat, ezért most egy kicsit kerülünk, mielőtt odamennénk, hogy az esetleges nemkívánt útitársaktól megszabaduljunk.

A kis emberke nem is beszélt többet, hanem fogta a térképet, összehajtotta, és Gábor kezébe nyomta. Azzal lendületesen megindult Valletta városkapuja irányába, hogy vendége alig bírta követni. A hátizsák nehéz koloncként rántott a fiú vállán minden egyes lépéskor. A kapu mögötti tér után balra tértek egy utcába, ahol végre a fiút fogadó emberke lassított. Gábor is önkéntelenül visszavett a tempóból, így végül maradt egy féllépésnyi hátránya.

- Nem fogunk sokat kombinálni, ezek az utcák kihaltak, ha követ valaki, az hamarosan kiderül – mondta félhangosan a férfi.
- Tovább mentek, és mikor bal oldalt egy templom bukkant fel, Gábor vezetője váratlanul megfordult:
- Ahogy gondoltam. Teljesen üres. Akkor most irányba állunk – azzal jobbra fordult, egy kis utcába.
 - Mennyi templom van itt! – gondolta magában Gábor.

Hamarosan átvágtak a Valletta félszigetét hosszában kettészelő főutcán, és a kereskedők utcájánál egy lépcsőn mentek le, majdnem a víz szintjéig. Kis séta után elértek egy apró kis szállóhoz. A máltai anyanyelvén beszélt a portással, és az étkezőhelységbe vezette a fiút. Gábor, amíg kísérője beszélgetett, újra levette a hátizsákját, és érezte, hogy teljesen átizzadt a pólója. A várakozás percei alatt agya elkezdte boncolgatni, mi vár rá. Kellemetlen borzongással gondolt arra, hogy fogalma sincs, kivel kell találkoznia. Otthon csak azt mondták, hosszas kérlelés után, hogy valami nagy ember fogja kiképezni. Vajon miféle nagy ember? A kísérője elejtett megjegyzéséből már azt is tudja, hogy a kiképző korosabb lehet. De azt az utalást, hogy az oktatója egy ezredes lesz, végképp nem tudta sehova sem rakni. Mikor azt látta, hogy a kísérője és a portás már jókat nevet valamin, leesett neki, hogy egyszerűen csak hagyják őt a levében főni. Mikor erre rájött, megvonta a vállát, és leült egy fotelba. A kis emberke, aki idáig hozta, erre hamarosan befejezte a társalgást, és felvezette a szálloda étkezőjébe.

Az étkező hatalmas üvegajtókkal nyílt egy teraszra, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a Grand Harbourra.

Az Ezredes a teraszon ült a kikötő felé fordulva, és szivarozott. Mikor Gábor az ajtóhoz ért, megszólalt angolul:

- A magyarokkal az a baj, hogy képtelenek egy feladatot pontosan végrehajtani, mindig kombinálnak, úgy érzik, hogy ők jobban tudják mit, hogyan kell, és a saját fejük után mennek, aminek az lesz a vége, hogy bukik az egész küldetés.

Gábor nem szólt erre egy szót sem, csak a szája rándult meg.

Az Ezredes hirtelen hátrafordult:

- Nincs semmi érzelmi reakció, ugye? Mostantól kezdve csak olyan érzelmei lehetnek, amit maga akar, hogy legyenek. Amit más vált ki magából, az kiszámítható. Maradjon mindig tárgyilagos, viszont igyekezzen másokban az ön által elvárt érzelmeket ébreszteni. Egy hetünk van, ami borzasztó kevés, hogy magát kiképezsem, de borzasztó sok, ha azt vesszük, hogy ennyit áldozok egy emberre a nyugdíjas éveimből, csupa jóindulatból.

- Előre is köszönöm a jóindulatát – válaszolt higgadtan Gábor, mélyen elfojtva a kritikától felfortyanó haragját.

Pár percig nem szóltak egymáshoz, az idegen Gábort méregette, aki pedig, ahogy a kezdeti feszültsége oldódni kezdett, szintén figyelni kezdte beszélgetőpartnerét. Vékony, de mégis erős testalkatú emberrel került szembe, akit nem tudott volna elhelyezni, hogy melyik európai nemzet szülötte. Az átlagosnak tűnő arcot valami meghökkentő akarat megnyilvánulása tette egyedivé. A szálfegyenes termetet Gábor úgy 180 centi magasra tippelte. A tiszt kora szinte megállapíthatatlan volt, mert a haját rövidre nyírta, és erős alkata rendszeres testmozgást tükrözött. Végül a fiú nem állta tovább a másik figyelmét, és leszegte a tekintetét

- Nagyszerű – eresztett meg egy halvány mosolyt az idős katona. – Mit mondtak rólam?

- Semmit. Azt mondták csak, hogy egy ezredessel találkozom.

- Derék munka. Látja, így kell majd magának is dolgoznia. Csak akkor improvizáljon, ha rákényszerül. Most jól vizsgázott, nyugodjon meg, semmi bajom a magyarokkal, csak a reakcióit akartam tesztelni. A futárral való találkozáskor maga eltért az előírttól. Arra voltam kíváncsi, hogy ennyire fegyelmezetlen, vagy csak még nem érezte a feladata súlyát. Ha mások fölé akar kerekedni, akkor magán kell először uralkodni! Uralnia kell önmagát, manipulálni másokat. Most én próbáltam magából irányítottan reakciókat kiváltani. Mi is fogja majd magát igazán veszélyessé tenni? A tudás, és legfőképpen a gondolkodni tudás.

- Veszélyessé?

- Azzá. Miért is lépett maga a mozgalomba?

- Azért, mert elvesztettem a bizalmam a jelenlegi társadalmi berendezkedésben. Olvastam a Kokom ismertetőit, és ebben látom a megoldást a problémákra.

- Ez szép. De gondolom nem túlzottan idealista, és észrevette már, hogy maga ezzel egy veszélyforrássá vált! Veszélyes a jelenlegi hazug társadalomra, veszélyes a saját eddigi kis nyugodt életére, veszélyes azokra, akik meghallgatják a maga okfejtéseit. Tehát veszély. Tudomásul kell vennie, hogy az eddigi kis veszélytelen élete végetért. Ha túl akarja élni azt a veszélyes világot, amibe belépett, akkor tolja el úgy az egyensúlyt, hogy inkább maga jelentsen veszélyt másokra, mintsem mások magára.

- Majd igyekszem – Gábor nem tudott elfojtani egy elismerő mosolyt. Tíz perce találkoztak, és az öreg egyből belevágott a közepébe, nem vacakol ismerkedéssel, meg fellengzős történeteknek tűnő porhintéssel.

- Igyekezzen bizony. De hosszú ideje úton lehet, én meg nem akarok egy eltompult tanítvánnyal bíbelődni. Itt van egy jegyzet – nyújtott a fiú felé egy füzetet az idős katona. – Ezeket én írtam össze, a legalapvetőbb információk. Még ma át tudja nézni. Aztán pihenjen holnapig. A szállodát ma nem hagyhatja el. Előbb meg kell tanulnia magára vigyázni. És tényleg pihenjen, mert holnap belevágunk a közepébe! Viszlát holnap!

Gábor lement a recepcióra, és elkérte a szobája a kulcsát. Nem csak odaadták a kulcsot, hanem egy hotelszolga kísérte fel a szállására. Mikor parányi ajtókon, enyhén megtörő folyosókon érte el a szobát, rádöbrent, hogy miért választotta ezt a szállodát az Ezredes. Nemcsak a kilátás volt nagyszerű, hanem bonyolult alaprajzzal kapcsolódott a környező házakhoz. Gáborban felmerült a gyanú, hogy több rejtett kijárata is van a hotelnek.

Amikor végre elhelyezkedett a parányi kis szobában, amit kapott, leült az ágyára, és szabad folyást engedett gondolatainak.

- Repülőút! Otthoniak! Kokom! Keskeny máltai utcák! Tenger!!! Idegen emberek és környék! – kiabáltak bele a gondolatok a tudatába.

Fél óra is eltelt, mire erőt vett magán, és lezuhanyozott, majd elővette az Ezredes jegyzeteit.

Az egész egy írógéppel nyomtatott szövegnek tűnt. Összesen tíz oldalas volt. Ahogy belelapozott, azt látta, hogy mondatnyi szövegek vannak idézőjelekbe téve, és mögöttük egy-egy bekezdésben magyarázatok.

Végigfutott a bekezdéseken is, de főleg az idézetek maradtak meg benne: „Minden más ismeret másodlagos. Első és legfontosabb feladat, az embereket minél jobban ismerni.”

„Az ellened indított támadás kivédésének legjobb módszere, ha elkerülöd.”

„Legyél kezdeményező”

„A főnököd felé se add ki teljesen magad, maradjon egy titkos ütőkártyád, vagy menekülő-útvonalad!”

„Ne légy kiszámítható!”

„Egy küldetést készíts elő, mérlegelj, gyakorolj, de a bevetésen már ne gondold meg magad! Amit elkezdted, végig kell vinni!”

„Az ellenséged fájdalmas hiányait a hazugságain és rágalmain keresztül ismerheted meg a legjobban.”

Egy pillanatra megállt az olvasásban. Arra gondolt, hogy gyerekkorában egy iskolástársa hányszor piszkálta, hogy oda, ahol ő lakik, már útlevel kell. Gyermekkori ellensége a belvárosban, udvarra nyíló, egyszobás földszinti lakásban lakott. Irigykedett. Aztán a jelen politikai rágalomhadjárataira gondolt. Arra, hogy újságírók saját rossz tulajdonságaikat aggatják politikusokra, és utána minősíthetetlen hangnemben beszélnek róluk. Innen nézve egészen nyilvánvaló volt, hogy azok, akik lehangosabban követelték a korrupció megállítását, valójában nem magát a vesztegetést bírálták, hanem az fájt nekik, hogy kimaradtak belőle.

Gábor tovább olvasta az Ezredes jegyzeteit. Az ide vonatkozó bekezdést böngészve arról olvasott, hogy az erő-ellenelő itt is működik. Arról olvasott, hogy hogyan lehet megfordítani, és a támadó ellen fordítani egy rágalomhadjáratot. Zárójelben látta magyarázatként, hogy a dezinformáció, a rémhírkeltés a kémek kedvelt munkamódszere.

- Ha ellenséged rendszeresen egy bizonyos szempontból támad téged, késedelem nélkül vizsgálj őt is meg ebből a szempontból. Vagy ő is rendelkezik a hibával, vagy az ellenkező végtel fele torzul – olvasta. – Ez milyen igaz már! – tette hozzá gondolatban.

Tovább lapozott a következő oldalra.

„Néha állíts csapdákat!”

- Mi a fene? – gondolta. – Tán acélhurkot rakjak a bejárati ajtó mögé?

A szöveget tanulmányozva rájött, hogy csapdák a szabálytalan, szokatlan helyzetek. Az, aki megismétli azt a hibát, amit az ügynök elkövet, vagy rendelleneset tesz, az valószínűleg megfigyelő lehet. Mivel követi, utánozza a megfigyeltet, gyakorta a szabálytalankodást is lemásolja, vagy reagál rá. Az ügynök, ha szándékosan követ el valami

szokatlant, azzal kikényszerítheti, hogy a megfigyelő utánozza a „hibát”, és ezzel csapdát állít neki.

Mikor oda jutott volna, hogy „Csak az átlagember rabja a szokásainak”, ránézett az órájára, és megdöbbsent. A füzetet betette a párnája alá, és eloltva a villanyt, próbált elaludni.

De az álom csak nem jött. Mikor reggel hallotta a mobilja ébresztőhangját, úgy érezte, egy pillanatot sem aludt.

Indul a kiképzés

Valletta még alig ébredezett, mikor Gábor letámolygott a szobájából. Az ebédlőben találkoztak, ahol az Ezredes egy ablak melletti asztalnál reggelizett. A többi asztal még meg sem volt terítve. Mikor a fiú odalépett hozzá, leültette. Ettek, és lementek a kikötőbe.

A kikötő tele volt Gábor számára ismeretlen és érdekes dolgokkal, de a fáradtság, és az Ezredes tempója nem engedte meg, hogy kellően körülnézzen. Engedelmesen ment az idős tiszt után, aki sietősen és célirányosan közlekedett a hajók között. Egy kis idő múlva elérték az Ezredes hajóját, és beszállva hamarosan kihajóztak a kikötőből.

A fiú ekkor kezdett rendesen felébredni, és szemügyre vette a hajót. Régies formájú, de mégis újszerű állapotú, bő tíz méteres, motoros jacht volt. Oktatója egy fedett kormányállásnál állt, és a kormánykereket békésen tekerve, lassan a nyílt víz fele kormányozta a hajót. Egy óra múlva Málta partjai már kékes árnyalatban látszottak csak a hátuk mögött.

Az Ezredes megszólalt:

- Nos tehát, kezdjünk bele! Az a feladatom, hogy kiképezsem – kezdte a tiszt. – A legfontosabb fegyver az agy. A tudás. Ez az egész kémesdi nem szól másról, mint tudásról. Titkos tudásról. Az a feladat, hogy megszerezzük az ellenség titkait, és vigyázzunk a sajátjainkra. Minden információ annál értékesebb, minél kevesebben tudják. Úgyhogy érezze magát megtisztelve, hogy a tapasztalataimat megosztom Önnel.

- Maga miért ment erre a pályára? Vonzotta a titkos tudás? – kérdezte Gábor.

- Nem. Akkor még nem tudtam semmit erről. Gyerekkoromban sokat voltam itt Máltán, és néztem a Királyi Haditengerészet hajóit. Tengerésztiszt akartam lenni. Aztán jött a háború, hazautaztunk. Valamivel a háború vége után kezdtem el a tengerészeti akadémiát, de már az első évben kiszemeltek a hírszerzői munkára, sosem lettem tengerész. Azt mondják, egy férfit háromféle módon lehet beszervezni: a torkával, a markával, és a farkával. Ön szerint engem melyikkel módszerrel szerveztek be?

- Hát... – Gábor zavarba jött.

- Nyugalom! – szolt az öreg. – Különleges emberek vagyunk, ne ragadjunk le az átlagember gátlásainál! Minden tudást átadok Önnek, ami nem államtitok. Elárulom: Mindhárommal. Elkövettem egy stiklit, és behívatott a parancsnokom. Nem volt sietős a beszerzés, de biztosra akartak menni. Közölte, hogy elege volt belőlem, mint rendbontóból, és vagy kicsapnak, vagy elmegyek egy kiküldetésre, speciális kiképzésre, az egyik gyarmatra. Édesapám meghalt a háborúban, szerényen éltünk, nem mehettem vissza Édesanyám nyakára. Gondolkodás nélkül vállaltam a kiképzést.

- Az már a hírszerzői kiképzés volt? – kottyantotta közbe Gábor.

- Nem – az Ezredes nem neheztelt a közbevágásért. – Egyáltalán nem. Egy civil hajón utaztam. Ott ismertem meg életem első titkosügynökét, aki nő volt. Méghozzá nem is akármilyen. A hajóút első napján elcsábított. A negyedik napra be is szervezett. Mindent megtettem volna a kedvéért, annyira csodáltam. Jóval idősebb volt nálam, hatalmas élmény volt az életemben – az idős tiszt halványan mosolygott, de egy pillanat után elfelhősödött az arca. – Két évre rá meghalt egy küldetésben, Berlinben.

Gábor nem mert újra megszólalni.

- Nem véletlen mondtam el ezt az egészet – folytatta tovább, immár rezenéstelen arccal az Ezredes. – Ez egy tipikus beszerzés volt. Ha toborozni fog, akkor így tegye. Alapvető igényekkel lehet meggyőzni embereket. És külön felhívnám arra a figyelmet, hogy utazás közben, ha kimozdul a megszokott környezetből, minden ember befolyásolhatóbb.

- Ezért olyan értékes reklámfelületek az utak melletti óriásplakátok, a reptéren, vonatállomásokon elhelyezett hirdetések?

- Igen. A hírszerző kiképzés sem államtitok, hiszen minden országban ugyanaz. Fegyverismeret, önvédelem, rejtjelezés, tevékenység álcázása, gyakorló küldetések végrehajtása, és a többi. Kezdjük a rejtjelezéssel, álcázással. Ezek tipikusan a saját titkaink megőrzésére irányuló feladatok. A feladat, hogy az információ eljusson ahhoz, akinek címezve lett, de más ne tudja megszerezni, felhasználni meg főképp ne. Tessék, itt van egy erről szóló kiképzési tankönyv. Menjen hátra a hajó farába, és nézze át. Nemsokára én is megyek, és átbeszéljük. Örülnék, ha addig átfogó ismereteket szerezne a témában.

Gábor döbbsen ment fel a fedélzetre, kezében a vaskos könyvvel. Leült a hajó végébe, ölében a könyvvel:

- Legalább a tartalomjegyzéket átnézem. Az átfogó – gondolta.

Kinyitotta a könyvet, és elcsodálkozott: A könyvben nem tartalomjegyzék volt, hanem a margóján végig voltak a fejezetcímek, mint fülek. Ha megfogott egy fület, akkor ott nyithatta ki egyből a könyvet. A fejezetek kezdőlapja kihajtható volt, és rajta volt a fejezet rövid összefoglalása. Kinyitotta a negyedik fejezetnél:

- A megoldó kulcs szerepe az információvédelemben – olvasta. – A kulcsok fajtái. A különböző kulcsok előnyei és hátrányai. Miért kell a kulcsot külön terjeszteni? – és így tovább.

Mire az idős tiszt megjelent a fedélzeten, egy hatalmas zöld ládát magával hozva, Gábor már a „Bizalmas adatok kiszivárgásának felderítése” fejezetnél tartott a „Szivárgás, vagy szivárogtatás” résznél.

Az Ezredes derűsen pillantott bele a könyvbe, és a fiú mellé zöttyentette a ládát:

- Pihenő! Egy kis gyakorlat! – és beledobott egy bóját a vízbe, benyomta a hajó pozícióját a GPS-be, majd beindítva a motort, arrébb ment.

- Tisztában voltam vele, hogy a James Bond filmek szórakoztatásra lettek kitalálva, de ez félelmetes információ-tömeg! Ezt mind kell tudni? – kérdezte Gábor

- Igen, sőt, még többet is – felelte az Ezredes vidáman. – Fegyverismeret! – azzal felcsapta a láda tetejét. Gábornak majd a szíve állt meg. A ládában egymás mellett három nagyobb fegyver, néhány pisztoly, gránát, és egyéb apróság pihent.

- M16: alap lőfegyver az amerikaiaknál. M40: kiváló kis mesterlövész puska szintén a tengerentúlról. AK47: az egyszerű, de nagyszerű orosz műalkotás. Az apróságokat most hagyjuk – sorolta lelkesen az Ezredes.

- De... de hogy lehetnek ilyen fegyverek a fedélzeten? – kérdezte alig hallgatóan a megdöbbenéstől Gábor.

- Az én hajóm, az én birodalmam. Természetesen ezeket a szuvenírokat nem viszem magammal, ha repülök, de ezek nélkül meztelennek érezném magam a tengeren. Gondolja, hogy a Tripoliból induló kalózokat meghatja a hírszerzős múltam? Ők csak egy öregembert látnak, egy szép hajóval, egyedül. Viszont általában első szóra megértik, hogy zavarnak a magányomban, ha Maxszal szólok hozzájuk – simított végig az M40-esen.

- Szokta ezeket használni? – kérdezte Gábor.
 - Természetesen. Kabindísznek nem hoztam volna magammal. Tehát először vegyük végig, hogy hogyan működik egy modern fegyver! – folytatta a kiképzést az Ezredes. – Volt katona? Tudja a részeit?
 - Voltam. Kicsit gondjaim lesznek, hogy mi hogyan van angolul, de megpróbálom majd körülírni. Tehát, van az a része, aminél megfogjuk, a markolat. Aztán a tölténytár, néha a markolatba építve, az elsütő szerkezet, a tüzet megnyitó, és üzemmódot váltó karok, a fegyver csöve, vágatokkal...
 - Huzagolással. – szúrta közbe a tiszt.
 - ... a gázvisszavezető cső, mögötte dugattyú, amit mozgat a gáz – fejezte be Gábor.
 - Első közelítésben tökéletes – nyugtázta az Ezredes. - Vegyük a legegyszerűbbet, Szását – vette ki a ládából az AK-t. – Sok variációja van, de az íves tár, a lőszerméret egyezik. Nem teljesen automata, a tár behelyezésekor nem húzza fel a fegyvert. Mi is a legfontosabb tulajdonsága, összehasonlítva amerikai kollégájával?
 - Hosszabb gázvisszavezető út, kisebb tűzgyorsaság – felelte Gábor.
 - Mutassa meg a gázvisszavezető csövet! – szólt az Ezredes.
- Gábor a fegyverre tette a kezét.
- Akkor szedje szét! – kapta a következő utasítást. – Felfele tartsa! – szólt, mikor látta, hogy Gábor lefelé tartva a csövet próbálja kivenni a tárat.
 - Csőre van húzva? – kérdezte a fiú.
 - Természetesen nem. De egyszer egy évben minden puska elsül magától, azt szokták mondani, úgyhogy nem szeretném, ha Szása átszakítaná a hajóm fenéklemezét.

Gábor szépen szétszedte a fegyvert. Az idős tiszt utána összerakatta vele, majd elrakta a ládába. Fogta az M40-est, és úgy, hogy csak egy töltényt rakott bele, odaadta Gábor kezébe.

- A bója a cél. Emlékezzen arra, hogy mit tanult, és váljon eggyé a fegyverrel. Egy lövése van. Keresse meg a célt, és találja el! – az Ezredes elővett egy távcsövet, és a hajó vége fele intett – Arra van a cél. Egy lövés! Várja ki a megfelelő alkalmat!

Gábornak sosem volt kezében hasonló fegyver. Nem akart korán lőni, várta a megfelelő alkalmat. Közben az idős hírszerző tiszt mondta az elméletet, de közben a távcsővével folyamatosan pásztázta a hullámokat:

- Az érzékszervek. A legjobb hírszerzők mind esküsznek, hogy megérik mások gondolatait, érzelmeit. Azt hiszem velem is volt már hasonló. De ettől függetlenül is, legyenek élesebbek az érzékszervei. Behozhatatlan előny lehet előbb meglátni, meghallani, vagy másféle módon érzékelni egy, a küldetés szempontjából fontos tárgyat, személyt vagy körülményt. Közben Gábor egyszer átfutott a bóján a távcsővel, de az el is tűnt egy hullámvölgyben.

- Látja már, miért ez a feladat? – érdeklődött az Ezredes. – Ma ideális a hullámvölgy. Csak pillanatokra fogja meglátni a célt, de nem sodródik nagyon el a bója. Tudom, hogy nem egy hajóra való ez a fegyver, de nem is lövünk most messzire.

Gábornak eszébe jutott egy furcsa szokás a hadseregnél, mégpedig az, hogy háromszor egymásután nem ad ugyanaz az ember tüzet. Azt mondták, hogy a búr háborúban a mesterlövészek kifigyelték a sötétben az öngyújtó lángját, elsőre befogták a célt, másodikkra pontosították, és harmadikkra lőttek az azt tartó emberre. Mikor másodszor is megpillantotta a célt, akkor már megtartotta az irányában a fegyvert, mikor eltűnt.

- Mostantól a harmadik lesz a jó időpont – gondolta Gábor – egy kettő, három – számolta az eltűnés idejét, és a bója egy kicsit a szátkereszt közepe alatt bukkant fel. Ráállította a fegyvert, és még egy kicsit túl is rajta – egy, kettő, három – a bója pontosan a kép közepén bukkant fel.

- PLÁFF! – szólalt meg a fegyver.

Gábor a távcsővel kezdte keresni a célt, de az többé már nem volt sehol.

- Szép találat – jegyezte meg az Ezredes.

Gábor elégedetten adta vissza a fegyvert. Furcsa, eddig ismeretlen érzés kerítette hatalmába, hogy egy halálosan veszedelmes eszközt eredményesen tudott használni.

- Na, akkor a könyv elmélete, és a gyakorlat után következzenek egy kis tapasztalatátadás – folytatta az Ezredes. – Először beszéljünk a gyorsaságról. Azért kell bizonyos dolgokat megtanulni, mert gondolkodni, döntést hozni éles helyzetben már késő. Reflexből,

még hozzá mélyen bevéődött reflexből kell reagálnia. Minél több dolgot és be olyan mélyen magába, hogy azok ösztönhöz lesznek hasonlóak, annál jobb munkát tud végezni.

- Erre szolgál mindenhol a katonaságnál az agymosás? – érdeklődött Gábor.

- Pontosan – válaszolt az Ezredes. – viszont, míg az agymosás erőszakos beavatkozás, addig én a finomabb átformálás híve vagyok.

- Mit ért ez alatt? – csodálkozott a fiú.

- Erre is válaszolok a maga idejében. De most inkább arról beszélek, ami Önnek a legfontosabb: az emberekről. Számítalan emberrel kell együtt dolgozni. Az eminens hírszerző tevékenysége felülről, és azok számára, akikkel mellérendelten dolgozik, átlátható. Más irányba, a beosztottjai felé nem ad ki felesleges információt. Kifelé meg főleg nem. És még azt tartanám fontosnak megjegyezni, hogy sose adja ki magát teljesen a felettéseinek. Mindig kerülhet egy dilettáns főnök alá. Legyen egy tartalék ütőkártyája, és menekülési útvonala. Jut eszembe, szeret pókerezni? Kiválóan fejleszti az emberismeretet.

Gábor bevallotta, hogy nem nagyon ért a pókerhez. Erre az idős tiszt pár mondatban mesélt a kártyajátékok hasznairól. Majd visszatért az eredeti témához:

- Tehát, nagyon fontos szabály, hogy tartsa mozgásban az embereit. Próbálja ki, és folyamatosan ellenőrizze őket. Ha nem teszi, akkor elkezdenek önállósulni, aggódni fognak, és az hatalmas veszélyforrás. Ja, és tudom, hogy a mozgalmunk önkéntesekkel dolgozik, akik, mint Ön is, tele vannak ideálokkal, de azért megbízhatóbban tud az embereivel együtt dolgozni, ha még az elején kompromittáló dologba viszi bele őket.

- De... - nyögte Gábor.

- Tudom. Gusztustalan. De elkerülhetetlen. Reméljük, hogy sosem lesz rá szüksége, hogy a kompromittáló adatokat fel kelljen használnia. Fogadja meg ezt a tanácsomat, és gondolkozzon el rajta, de most tovább kell haladnunk. Tehát a kapcsolatokról beszéltem. Mondtam, hogy a beosztottakkal rendszeresen foglalkozni kell, ezért, ha az összekötője eltűnik, akkor kezdhet felkészülni arra, hogy illegalitásba vonuljon. A beosztottjait próbálja ki, amíg még nem komoly a helyzet.

Az Ezredes felbontott két dobozos sört, az egyiket Gábornak nyújtotta, a másikat pedig inni kezdte. Amikor félig kiitta a dobozt, megköszönte a torkát, és folytatta az oktatást:

- Felejtse el, amiket a filmekben látott. A legjobb ügynököket nem lehet észrevenni. Szürke kis egérek, akikre sosem figyel fel senki. Se magának, sem nekem nem ez az erősségünk, de azért a feltűnést minden esetben kerülni kell! A legjobb, ha kiválaszt ilyen kis szürke alakokat. Ezeknek gyakori gyenge pontja, hogy kevés elismerés jut nekik az életben, így, ha úgy tálalja a rendszeres ellenőrzéseket, hogy foglalkozik velük, kiváló beosztottjává válnak. Másrészt meg sikeres akciókba küldheti őket maga helyett.

- Milyen akciókba? Egy hét alatt mire tudok felkészülni? És hogyan irányíthatok másokat úgy, ha nekem sincs fogalmam semmiről? – ellenkezett Gábor

- Igaza van. Én nem tudom magát mindenre felkészíteni. Viszont megtanítom az alapokra, és arra, hogy hogyan szerezzék meg az információkat. Megtanítom, hogyan kell használni az agyát, és annak alapjaira is, hogy hogyan használja mások agyát. És, ha tudja, hogy szerezzék információt, akkor maga majd szép lassan megszerzi.

És az Ezredes szép lassan egy új gondolatvilágot alakított ki Gábor agyában. Este, mikor hazatért a szállodába, a fiú feje tele volt alapszabályokkal, példákkal, módszerekkel. Furcsa bizsergést érzett, amikor a fegyverek érintésére gondolt, és arra, hogy milyen volt a távcsőben keresni a bóját, majd lövést adni le rá. Mikor lefeküdt aludni, úgy érezte, hogy az ágy lassan ring alatta. Furcsa volt. Sosem töltött még el egy teljes napot hajón. Felkelt, és az ablakához ment. Kinyitotta, de a szálloda belső udvarára látott csak. Mégis, úgy gondolta, hogy érzi a tengeri szelet. Az otthoniakra gondolt, az elképzeltetlenül nagy távolságokra, arra a bonyolult szervezésre, és technikára, ami lehetővé tette, hogy idejőjjön, erre a szigetre. Hirtelen megcsapta a reménytelenség érintése:

- Hogy jövök én ahhoz, hogy ebbe a bonyolult világba bemerjek avatkozni?

Tele bizonytalansággal visszafeküdt, és várta az álom érkezését.

A legnehezebb feladat

Pár nap után Gábor már úgy érezte, hogy éveket töltött el a kis mediterrán szigeten. Élvezte, ha a napok végén még egy kicsit sétálhatott az utcákon, megtapasztalta, hogy a helyiek temperamentumosak, de barátságosak, és megmelengette a szívét, hogy minden olyan emberi léptékű. Egy újabb nap elején ezért döbbsentette meg, mikor nem a kikötőbe mentek, hanem a kiképzője kocsjához. Nyüzsgő utcákon hajtottak végig, majd villanegyeden át autóztak, végül az idős tiszt egy ódon városka egyik utcáján lassított.

- Nos, kedves barátom, az én feladatom nagyjából véget ért – közölte az Ezredes, miután megállította a Minijét. – Ahhoz, hogy ön jól végezze a feladatát, még nagyon sok dolgot kell megtanulnia, amire én ennyi idő alatt nem készíthetem fel. Mivel nehéz körülmények között kell majd dolgoznia, ezért önnek túl kel lépnie azon a világon, amiben az átlagemberek élnek. Ehhez a legjobb módszer, ha most igazán szembenéz önmagával. De ez már nem az én dolgom lesz.

- Miért, mi következik?

- Egy kis meglepetés feladat. Ebben a házban lakik egy jóbarátom, ő majd bővebben fog mindenről beszélni.

Gábor nagyon sok mindent kérdezett volna, de becsöngettek, és egy alacsonyabb, középkorú helybéli férfi nyitott ajtót, akit az Ezredes be is mutatott egyből Gábornak. A férfi szerencsére szintén jól beszélt angolul. Gábort eddigi oktatója magára hagyta, viszont az új ismerőse lelkesen magyarázni kezdte, hogy mekkora szerencséje van Gábornak, mert Málta különösen alkalmas az ilyen tréningre, mivel a mészáros nagyon jól megmunkálható, és a klíma is megfelelő. Amikor az illető már ott tartott, hogy a helyi plébános igen hiteles személyiség, és ezért különösen alkalmas lesz a lelki felkészüléshez, Gábor közbekérdezett:

- Elnézést, de mi lesz a feladat? Meg kell ostromolnom egy várat?

- Még senki nem szólt? Egy meditációs pincében kell eltöltenie egy kis időt.

Gábor elcsodálkozott, de nem szólt, csak magában töprengett:

- Mi ebben az érdekesség. Szépen lesétálok, esetleg kérek egy kis máltai vörösbort, és elfilozofálgatok ott a pappal.

Amikor a plébános megérkezett, és Gáborral kezdett beszélgetni, akkor a fiú rájött, hogy a dolog nem ilyen egyszerű. Abból ugyanis, hogy a pap a víz értékéről, és takarékos felhasználásáról beszélt, Gábor arra következtetett, akár napokat is el kell majd töltenie a pincében. Hamarosan arra is rájött, hogy egyedül lesz a teljes sötétben. Akire az Ezredes Gábort rábízta, a házigazda csak csendben bólogatott, mikor a pap szépen, nyugodtan előadta a feladatot. Végül a szikár, belső energiától izzó pap a következő intelmeket fogalmazta meg:

- Ez egy meditációs pince, teljesen nyugodt környezet. Mindenféle zavaró körülmény ki van iktatva. Nem volt sírkamra, és nem barlang. Itt semmi nincs. Mi sem fogjuk befolyásolni semmilyen módon. Amit ön itt megtapasztal, az önből indul ki. Saját magával kell szembenéznie. Ez nem a megfelelő alkalom, hogy a mi hitünkről, vagy az itteni ősi lakosság hitéről beszéljek. Legyen elég annyi, hogy ez mindenféle módon steril hely.

Gábor annyira megdöbben ezen az egészen, hogy nem tudott semmit sem szólni. Erre egyáltalán nem számított. Úgy gondolta, ahhoz, hogy eredményes mozgalomépítő legyen, mindenféle fejtágító tréningekre lesz majd szükség. Amit az Ezredes átadott neki, az tényleg hasonlított valamiféle kiképzésre, bár elég öntörvényű oktatás volt, az ott tanultak alapján inkább terrorista sejtet szervezhetett volna. De most végképp nem látta értelmét, hogy ennyi hasznos időt miért kell egy sötét pincében bezárva töltenie...

Egy óra felkészülés után házigazdája és a pap szépen levezette egy hosszú lépcsőn, kezébe nyomtak egy doboz gyufát, majd rácsuktak egy kemény faajtót. Sötét lett. Gábor megmarkolta a kezében tartott gyufásdobozt, és elhatározta, hogy nagyon beosztja a gyufákat. Mielőtt becsukták az ajtót, pár pillanatra látta, hogy pár méterrel előtte van egy

asztal, és előtte pad. Gondolta elmegy odáig. Kezét előrenyújtva, lábával megpróbálva minden lépést, elment az asztalig. Ahogy leült volna a padra, felborította azt. A pince csendjébe belehasított a hatalmas csattanás. Ahogy hátrafordult a padért, egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát.

- Csak nem fogok már egy nyomorult pincében elhasalni! – mondta magának dühösen, és elővette a gyufásdobozt.

Az első gyufát persze kettétörte, és mérgesen elhajította. Aztán belegondolt, hogy mekkora pocskolás volt eldobnia. Akkor egy pillanatra megállt, és átgondolta:

- Ha ez a doboz olyan, mint az otthoni gyufásdobozok, akkor úgy negyven szál van benne. Egy részét tartalékolnom kell. Egy részét semmiképp nem szabad felhasználnom, csak ha nagy szükség lesz rá. És a maradékot hogy használom fel, azt nagyon meg kell gondolnom. Először is, előbb gondolkozom, aztán teszek bármit is. Mennyi ideig éghet egy szál gyufa? Tíz másodperc? Vagy húsz? Mekkora lehet ez a helység? Mi lehet benne? Mi az, amivel kezdenem kell a megfigyelést? Lehet valami világítóeszköz itt, vagy ne is keressek, mert a meditációs pince logikájával ellenkezne?

Gábor vagy öt percet gondolkodott, kezében a gyufával, lába előtt a felborult paddal, továbbra is teljes sötétben. Ezalatt végiggondolta, hogy egy gyufa fényénél körbe tud nézni, és utána dönti el, hogy mit tegyen. Akkor nagyon vigyázva, meggyújtott egy gyufaszálat. A belobbanás fénye egy pillanatra elvakította, így csak arra volt elég ideje, hogy látta a felborult padot, és azt, hogy a falon kis polcokat vágtak a mészkőbe. A gyufa, mivel figyelmetlenül gyújtotta meg, csak pár rövid másodpercig égett.

- A legfontosabb, hogy minél tovább tudjam ezt a vackot égetni – gondolta.

A sötétben lenyúlt, felállította a padot, és ráült. A pad megbillent...

- Hol van ennek a szutyoknak a lába? – mérgelődött félhangosan.

Tapogatva megnézte, és immár stabilan ráült a padra. A gyufásdobozt pedig zsebrevágta. Érdekes volt, hogy a sötétben mennyi apró részletet észrevett a padon – a tapintásával. Azt, hogy a pad egy óvatosan megcsiszolt, de nyers fa, nincs lelakkozva. Azt is észrevette, hogy maradt a deszkában egy göcsört.

- Furcsa egy gyakorlat. Gondolom, más szervezet pár nap alatt egy teljes alapképzést lezavar, én meg itt botladozom a sötétben. Mindegy. Meg kell csinálni.

Valami zajt hallott. Lélegzetét visszafojtva figyelt, semmi. Feladta a figyelést, mire újra hallotta a hangot. Akkor rájött, hogy lába alatt a pad nyikorog, ahogy szuszog rajta.

Elege lett a semmittevésből, újabb gyufát készített elő. Mostmár óvatosan, a biztos meggyulladás után felfele tartva a szálat, az ujjai közt morzsolta, míg egészen a végénél nem fogta. Így tartva körbefordult. A pince egészen kicsi volt, a teteje enyhén íves, a közepén alig magasabb két és fél méternél. A szélessége három méter körüli, a hossza pedig hat méter forma volt. Az asztal túlfelén látott valami pokrócot összecsavarva, és némelyik polcon műanyagpalackokat. Azután ellobbant a gyufa.

- Hát, ez tényleg nem sok – gondolta magában.

Megdöbbsent rajta, hogy a rövid idő alatt, mennyi mindent megfigyelt. Emlékezett rá, hogy a pokróc össze volt csavarva, és nem volt pontosan az asztal szélén. Majdnem pontosan emlékezett a palackok helyére is. Gábor nem tudta, hogy ez még csak a kezdet volt. Lassan, ahogy az agya tudomásul vette, hogy a látására nem hagyatkozhat, úgy kezdte kiélesíteni a többi érzékszervét. Hallotta, ahogy az asztal percekig lassan pattogott, miután felállt róla, időnként egészen halk, távoli dübörgés érte el a pincét. Azután hallani kezdte a saját testének hangjait. A gyomra kordult meg néha, a belei, a lélegzete, bármilyen hangtalan akart maradni, az üres pince sötétjében mind hallhatóvá váltak. A szíve dobbanását meghallotta, a vére dobolt a fülében.

Mielőtt lement volna a pincébe, figyelmeztették, hogy koplalnia kell, és egyéb szükségleteit is lerendezte. Az egész felkészülése, sőt az egész élete úgy tűnt, mintha egészen távolivá vált volna. Itt volt egy sötét helyen, ahol valamit meg kell találnia magában, azt mondták. De nem tudta, hogy mit. Nem tudta, mennyi ideig lesz itt. Lassan minden megváltozott. A sötétség beköltözött a testébe, a szívébe, és az agyába. Egyszerre nagyon aggódni kezdett:

- Mi van, ha egy kicsit buggyantak a házigazdámék? Az öreg ezredes vígan elmegy pecázni egy hétre, ezek meg itt rámrohasztják a faajtót?

Küzdeni kezdett az érzés ellen. Eszébe jutott, amit a pap mondott:

- Itt semmi veszélyes nincs. Egyedül magaddal kell megküzdened!

Gábor megfordult, és az asztalon kitekerte a pokrócot. Azután összehajtogatta annyira, hogy kényelmesen rá tudott ülni törökülésben.

Várt.

Az időérzéke már régen elhagyta. Nem érezte egyedül magát. A gondolatai zsongani kezdtek. Eddig a sötét, az ismeretlen kielezte az érzékeit, most a csönd már ismerőssé kezdett válni. A gondolatok hangokká, az emlékképek alakokká sűrűsödtek.

- Álmodom? – kérdezte magától hangtalan.

A fiú úgy érezte, hogy lassan átkerül egy másik, idegen világba, ahol ő idegen. Egy nemkívánatos idegen.

- Mit keresek itt? – tette fel a kérdést, hangtalan, óvatosan.

- Mit keresel? Ki vagy te? Mit akarsz? – hallotta a gondolatait ismerős hangokként.

Döbbenetes sebességgel szabadultak el képek. Ismerősök arcai villantak fel előtte. Ahogy az arcukat látta, a kérdések az ismerősök hangját vették fel.

- Álmodom? – villantotta meg a gondolatot.

Nem jött válasz, de érezte, hogy még ébren van.

- Vagy nem? Egyáltalán, mi a valóság?

Lába elzsibbadt, egy kicsit mozgolódott, hogy a takaró gyűrődését kiigazítsa a lábszára alatt.

Csönd volt.

- Normális vagyok? – tette fel az újabb kérdést hangtalan magának.

Hiszen hányszor hallotta, félig viccesen, hogy ha valaki hangokat hall, akkor jobb, ha orvoshoz fordul!

- Ez hallucináció? – próbálkozott újabb kérdéssel.

A válasz immár nem ismerősök hangján, hanem benne született meg, valahonnan mély, ismeretlen területről.

- Normális vagyok. Tudom. Érzem. Eddig a hétköznapi élet hétköznapi gondolatokat szabadított fel. Az átlag letagadja, a közember retteg, amikor olyan gondolatokkal találkozik önmagában, amit a tudatalattija hozott létre. Minden, amit most tapasztalok, bennem keletkezett, csak nem tudok róla. Most megszűnt a köznapi környezet, ezért a szokatlan és a bizarr is előtör. Meg kell értenem, bármi is jön most.

Újabb kérdései, mint világító rakéták hasítottak a gondolatai dzsungelébe:

- Mit kell tennem? Tennem kell egyáltalán valamit? Nem veszélyes kinyitni ezt a kaput magamban?

Nem gondolkozott. Várta, hogy a gondolatok maguktól szülessenek meg.

És nem várt hiába. Mélyről, elérhetetlen mélységből, örült tempóban törtek fel apró impulzusok, amiket elfogadva kerek gondolatok alakultak ki a tudatában:

- Fel kell szabadítanom a tudatom. El kell fogadnom, amit kapok. Veszélyes, de kisebb veszély, mintha másképp nyílik meg.

Több kérdést Gábor nem mert feltenni, mert úgy érezte, hogy minden egyes gondolata megzavarja a mintázatot, amit meg kellene látnia. Feszülten figyelt, hogy végre tovább tudjon lépni. Nem történt semmi.

Várt. Kissé megharagudott magára, hogy éppen nem szabad folyást enged a gondolatoknak, hanem akarja, hogy legyenek. Aztán rájött, hogy a harag is zavart okoz. Feladta. Várt. Nem történt semmi. Várt. Még mindig semmi. Várt.

Elaludhatott, mert valaki bejött a pincébe.

- Sikerült? Vége? Én azt hittem, hogy még valami komoly dolgot végre kell hajtanom! – kérdezte döbbenten az alaktól.

Az nem szólt, csak nézett Gáborra. A fiú visszanézett. Észrevette, hogy nem látja az illető szemét. Aztán rádöbbsent, hogy ahogy egyre jobban nézi az idegent, az olvad el. Bárhova is néz, az a része az alaknak egyszerűen nemlétezővé válik. Egy negatív árny, test nélkül, a figyelem kioltja. Fény csak, de olyan furcsa fény, ami ránézve nem látható, csak a szem sarkából. Az árny előrelépett, és áthaladt Gáboron. A fiú eddig visszafojtott lélegzete nyögésként szakadt fel.

- Álmodtam? Mikor ébredtem fel? Egyáltalán mi az álom? – kérdezte immár nem hangtalanul, hanem suttogva, de kalapáló szívvel.

Félt. A saját hangja egy kicsit megnyugtatta. De a sötét újra fenyegető lett, és nem otthonos.

- Furcsa. Itt most egyedül vagyok. Senki sem mondja meg, hogy mi volt ez. Lehet, hogy az az igaz valóság, amit érzek? Hiszen, a valóságot sosem fogom megtudni, csak azt tudom, amit a tudatom felfog – dörmögte magának Gábor, félve attól, hogy a pince csöndjét megzavarja.

Teljesen éberem a gondolataim immár nem maguktól születtek meg, hanem keményen meg kellett dolgoznom minden egyes kis megnyugtató gondolatszilánkéért.

- Miért jó, ha álom, miért rossz, ha láttam valamit, ami nem volt ott? – mérlegelte.

Az egész nem hagyta nyugodni. Gyufát keresett, és felvillantotta. A fénytől teljesen elvakult, így a gyufa leégett, és nem látott semmit a pincéből. Még egyszer próbálkozott, nem nézett a lángba. A kicsinyke fény most ragyogó erejűnek tűnt. Gyorsan végigmérte szemével a pincét, különös tekintettel a háta mögötti területre. Látta, hogy teljesen tömör, és végre a szíve is megnyugodott, elhitte, amit az agya már régen ismételtetett:

- Itt biztonságban vagyok!

De azért nem volt meggyőző ez a kijelentés. Hiszen ebben a pincében ott volt egy veszedelmes lény: önnön maga.

Az ellobbant gyufa után óvatosan lemászott az asztalról, és kereső léptekkel átment a falba vájt polcokig. Ivott pár korty vizet a palackokból, és megmosta az arcát. A furcsa jelenésnek lassan kiterjedése lett visszafele az időben. Ahogy várt, az a pár pillanat szép lassan megtelt tartalommal. Tudta, hogy az egész benne játszódtott le, és mindegy, hogy mennyire volt éber. Tudta, hogy beindított benne egy folyamatot, és az a folyamat javában zajlik.

Egy kis idő múlva már újabb gondolatok születtek meg benne:

- Neki kell indulnom még egyszer a belső felfedezőútnak. A legnagyobb ellenségem a félelem. Mivel itt semmi félelmetes nincs, a félelem belőlem

indul ki. De mivel tudom, hogy a félelem belőlem születik, ezért le tudom győzni. Ha tudom róla, hogy a részem a félelem, akkor tudom, hogy nem győzhet le. A rész nem győzheti le az egészet. És a legtöbb félelem kisebbé válik, ha szembenézek vele.

Visszamászott az asztalra, és kényelmesebb testhelyzetet vett fel. Már nem érdekelte, hogy mi fog történni, hiszen tudta, hogy baj nem érheti. Eddig alaktalan félelmek korlátozták, most, hogy tudta a félelmek természetét, azok egyszerűen ki sem tudtak alakulni. Nem akart semmit. Úgy érezte, elég szokatlan dolgok történtek vele ebben a pincében ahhoz, hogy a továbbiakban ne akarjon hatni a dolgokra. Nem gondolt semmire, mert a gondolkodni valók az idő teltével úgy távolodtak el tőle, mint a fény az alagútba futó vonattól.

Létezett...

Képek rohanták meg. Őrült egymásutánban, logikátlan sorrendben villantak be képek. Olyan gyorsan cserélődtek, hogy éppencsak érzékelte őket. Azután a gondolatainak teljes sötétsége következett.

Másképp létezett...

Történt vele valami, amit nem értett, mintha más lett volna, mint az eddigi élmények.

Nem tudja, mennyi idő múlva, újra érezte, hogy emberi lény. Óvatosan megmozdította volna az egyik ujját. Pár pillanat múlva találta meg, hogy nem gondolni kell, hanem tényleg mozgatni. Nem tudta, az utolsó esemény meddig tartott. Nem tudta, hogy mi volt. Hogy ezt kellett-e keresnie, vagy véletlen talált valamit. Érezte, hogy ez a legbensőbb titka lett. Titok, mélyen elhallgatva, de egy titok, amiről minél többet meg akar tudni.

Teljesen fel volt töltődve. Nem kellett látnia ahhoz, hogy érezze a pince kiterjedését. Lemászott az asztalról, és mászkálni kezdett. Azután leült, és elgondolkozott. Úgy érezte, kipihente magát, valami olyan dologgal

találkozott, amit a szíve mélyén régóta meg akart tapasztalni. Már teljesen elvesztette az időérzékét, ezért nem tudta mennyi idő telt el.

Csattanást, majd reccsenést, végül nyikorgást hallott, és kinyílt a pince ajtaja. A pap állt ott, és fürkészően nézett rá:

- Jól érzi magát? – suttogta a pap, ami a pince eddigi magányához képest zavaros hangorkánnak tűnt.

Gábor zavarodottan ült a padon, nézte, ahogy a másikat a kezében tartott letompított fény világítja meg. Vajon mit gondol róla a pap? A rövid hozzá intézett kérdés visszhangzott az agyában, aztán leülepedett, és rájött, hogy válaszolnia kéne. Hangtalan bólintott. A pap hosszas hallgatás után csendesen szólalt meg újra:

- Én is átéltem ezt, úgyhogy tudom, hogy milyen érzés lehet önnek. Most másképp érzékel mindent, ezért így nem mehet egyből a mindennapi életbe. Elsőnek szokja meg a jelenlétem!

Ültek egymással szemben. Gáborban kérdések születtek, és kaptak választ. Azután egy kérdés egyre erősebb lett, és szavakká formálódott a száján:

- Mi a valóság? – kérdezte a paptól.

- A gondolatai – válaszolt az.

Hallgattak.

- Ami velem történt, az mi volt? – kérdezte a fiú.

- Ezt önnek kell eldöntenie. Én lélekben végig önnel voltam, éreztem az érzelmeit, de mindig csak annyira figyeltem önre, hogy a veszélyes lelki folyamatok esetén be tudjak avatkozni. Nem avatkoztam, nem néztem bele a lelkivilágába. Ez az ön birodalma, a legszentebb titka. Azt viszont éreztem, hogy amit ön tapasztalt, az jó. Ne aggódjon, a legjobban alakult az egész. Minden így jó, nyugodtan fogadja el, dolgozza fel. Többé vált a meditáció által.

Gábor bólintott.

- Anyyira sikeresen alakult minden – fejtette ki a pap – hogy ön már kellőképpen alkalmazkodott is az új helyzethez, és készen áll, hogy találkozzon a többiekkel.

- Miért? Mi baj lehetne? – kérdezte csodálkozva Gábor.

- Azzal, hogy ilyen ingerszegény környezetbe helyeztük, kétféle dolgot is elértünk önnél. Mindnek egy az oka. Az agy folyamatosan információt kell, hogy feldolgozzon. Itt a pincében kevés az inger, ezért a maradék keveset jobban érzékelté, és végül a saját belső hangjait is meghallotta. Viszont, amikor én bejöttem, ön még ebben az állapotban volt. Biztos vagyok benne, hogy az arcom, a hangom legkisebb részletét is megfigyelte. Ha egyből túl sok inger érte volna, attól kikészült volna. De dicséretes idő alatt alkalmazkodott az új helyzethez, minden elismerésem. Menjünk fel a lépcsőn, és csatlakozzunk a többiekhez!

Gábor a pap mögött elindult a lépcsőn felfele.

- Vajon a születésem is ilyen volt? – gondolta.

Gábor a lépcsők után átment néhány szobán, és belépett az étkezőbe. Ott könnyű ételekkel, és zöldségekkel, gyümölcsökkel teli asztal fogadta. A házigazda az asztalt rendezgette, és később is a feladataira koncentrált, csak néha kapcsolódott be a beszélgetésbe.

- Üdvözlét a mi mélylélekbúvárunknak! – köszönt az Ezredes.

- Mind itt vártak? – kérdezte csodálkozva Gábor.

- Igen – válaszolt a házigazda.

- Ez egy nagyon fontos pillanata volt a kiképzésének – figyelmeztette Gábort a pap. – A meditációs pincében szerzett élményeket önnek kellett átélni, ezért nem akartuk előtte semmivel befolyásolni. Semmi olyant nem szeretnénk, ha megosztana, ami személyes. Viszont most itt az alkalom, hogy tisztázzuk a miérteket, és válaszoljunk a kérdéseire. Megelőzőm az első kérdést, és elmondom, hogy a mozgalom által pontosan kitalált feladaton vett részt, ami egyszerűnek tűnik, de ugyanakkor végtelenül összetett.

- A meditációs pince alap gondolatát én vettem fel először a mozgalomban – vette magához a szót az Ezredes. – Még a titkosszolgálatnál eltöltött évek alatt rájöttem, hogy az embert próbáló

feladatok szokatlanul erős önismeretet igényelnek. Senki nem szuperember, ezért ismerni kell a saját korlátainkat, és lehetőség szerint messzire kitolni őket. Munkám során, amikor kiképeztem embereket, rájöttem, hogy a legszűkebb korlátaink nem fizikai, hanem pszichés jellegűek. Sok korlátot le lehet dönteni, ha szembenézünk a félelmeinkkel, és azok forrásával önmagunkban.

- Mikor először hallottam a mozgalomban a lelki vezetőmtől a meditációs pince ötletéről – a házigazda itt a pap felé intett – akkor örömmel felajánlottam a kisebbik borospincémet a célra. Jó tudni, hogy az ember a személyes tulajdonát egy jó ügy szolgálatába állíthatja.

- Szeretném, ha ezt megjegyezné! – szólalt meg a pap. – A közösség hasznára az válik, ha a tagjai önként vállalt szolgálatnak érzik a feladatukat. Nem szereplési lehetőség, vagy haszonszerzés. Nevelés, vagy szerencsés adottságok kérdése, hogy valakiben megvan-e az igény, hogy hasznos tagja akar-e lenni annak a közösségnek, ahova tartozik.

- Tisztában vagyok azzal, hogy egy ilyen pár napos felkészítés semmire nem elég – mondta az Ezredes. - Mi most kijelöltünk egy utat, amit önnek kell végigjárni. Ettől különleges a kiképzés, amin átment. A legtöbb ilyen esetben még mindig az agymosást használják. Viszont van egy fiatal tudomány, amit én nagyon kedvelek, és önt is ennek szellemében készítjük fel. Ez a memetika. Majd beszélünk még róla, most legyen elég annyi, hogy mi nem legyőzni akarjuk önt, hanem meggyőzni. Az agymosás tarolása helyett inkább azt szeretnénk, ha ki tudnánk alakítani egy igényt, és ön akarná megszerezni az információkat. Most nem egy karót vertünk bele a tudatába, hanem egy magot vetettünk el.

- Ismerős a kifejezés? – mosolygott a pap. – Magvető. Az európai kultúrkinccs nagy része még mindig kiaknázatlan. Azt szeretném javasolni, hogy ne idegenkedjen semmitől. Nem kell elfogadnia, amit én képviselek, ez nem feltétele a küldetésének. Viszont ne is utasítsa el a keresztény hagyományokat, mert értékektől fosztja meg magát.

- Érdekes meglátás – Gábor sutának érezte a szavakat, nem számított erre az őszinte fordulatra.

- Most tehát ezzel a különleges helyzettel kiváltottunk magából egy különleges tudatállapotot – mondta az Ezredes. – Nemrég vissza is hoztuk ebből. Adunk majd irodalmat, annak segítségével bármikor

önállóan elérheti és elhagyhatja ezt az állapotot. Mivel eleinte szinte kizárólag ellenséges és közömbös környezetben kell dolgoznia, ezért nagy szüksége lesz arra, hogy a most tanultat továbbfejlessze, és új módszereket is kitanuljon. A legfőbb eszköze az agya lesz, tehát, mivel meg kell győznie másokat, vagy éppen le kell győzni az ellenfeleit, ezért az eszével kell azok fölé kerekedjen. A maga különleges feladatához különleges képességeket kell kifejlesztenie. Ismerni és módosítani kell az érzékelését.

- Huhh, egy ideje úgy érzem, hogy egy kábítószer termékbemutatóját hallgatom – szólalt meg döbbenetén Gábor.

- Na igen, a titkosszolgálatoktól nem idegen a tiltott szerek használata, de itt a mozgalomban mi abban hiszünk, hogy a tudat felszabadításához nem a kémia szereken, hanem a kemény munkán keresztül vezet az út.

- Még egy dolgot szeretnék! – az Ezredes arca komor volt. – Ha tudatosítaná, hogy a félelemnek milyen komoly szerepe van abban, hogy korlátozza az embereket. Ha végetér ez a kiképzés, ön visszamegy a hazájába. Sokat tudok Magyarországról, hiszen a munkám során ismernem kellett a legtöbb európai nép lelkületét. El kell, hogy mondjam, hogy a legtöbb nép gondolkodásmódjára rányomta a szocialista rendszer a bélyegét. Az embereknek szinte a legmélyebb érzéseit formálták át. Hiába demokratizálódtak a volt szocialista országok, a lakóik nem változtak meg. Az emberek szinte ugyanolyanok, mint húsz évvel ezelőtt. Az új kódot, az új programot könnyű volt beleírni a tudatba, de kitörölni jóval nehezebb.

- Mi ez a kód? – kíváncsiskodott Gábor.

- A félelem kódja.

- Tessék?

- A huszadik században, Európa keleti felében az emberek tudatába nagyon mélyen beleépült a félelem – mondta mosolytalan arccal az Ezredes. - Erre a meditációs gyakorlatra azért volt szükség, mert így szembe tudott nézni a félelmeivel. Így lépéselőnybe került a hétköznapi emberekkel szemben. A félelem szüli a hazugságot és az agressziót. Most elindult azon az úton, hogy tudatos szintre hozza sok tudattalan, vagy letagadott félelmét. Szükség van erre, mert értenie kell a lelki mechanizmusokat, és fölötte állni az átlagembert mozgató

kényszereknek. Az ellenfelei között lesznek civil vezetők, hivatalnokok, politikusok.

A pap átvette a szót:

- Ön most egy lelkileg felosztott, megosztott társadalomba érkezik. Úgy kell meggyökereznie az ön által képviselt eszméknek, hogy az emberek önként fogadják be, ne egy külsőleg rájuk kényszerített újabb ideológia legyen.

- Pap barátunk humanista eszméket képvisel, de én azt mondom, hogy néha elkerülhetetlen, hogy konfrontálódjunk valakivel – szólt közbe az Ezredes. - Jobb, ha valakit meg lehet győzni, de van, akit bizony le kell győzni. Igen kellemetlen, és csökönyös ellenfélnek bizonyulnak a politikusok. A legtöbbjüket le kell majd győznie – az Ezredes egy magyar politikus képét tolta Gábor elé. – ismeri?

- Azt hiszem igen.

- No, akkor vegyük végig rajta a dolgokat – az Ezredes lerakta a képet az asztalra, és egy telenyomtatott papírlapot tett mellé.

- Ez az, amire gondolok? – kérdezte döbbenten Gábor.

- Igen. Ő a mi emberünk régóta. Olyan, mint egy állatorvosi ló, megvan benne az összes dolog, amiről most beszéltünk. Félelem. Ami további félelmeket szült, és végül hazugságok rendszerében, és agresszív viselkedésben tört felszínre.

- A maguk embere?

- Egy ideje. Tehát, még a hidegháború kellős közepén hősünk véletlenül bekerült a belső pártvezetésbe. Túlzottan belelátott a nagypolitikába, és megérezte a hatalom vonzását. Innen eredt az első félelme: nem jött rá, hogy a környezetében mindenki többnek mutatja magát, mint amennyit ér. Attól félt, hogy kiderül alkalmatlansága, és mehet egy vidéki kis pártszervezetbe aktákat tologatni. Aztán beszervezték az oroszok.

- Mint párttagot?

- Természetesen. A KGB semmit nem bízott a véletlenre. Jó érzéssel észrevették a gyengeségét. Egyik reggel feladatnak kapta, hogy egy szovjet elvtárssal tárgyaljon. Ahogy a tárgyalópartnerét kereste, a kísérője végigvezette a szovjetek börtönén, így dolgozták meg lelkileg. Ugye elvitték az első helyre, hogy ott lesz, akivel beszélnie kell. Ott persze nem volt a keresett elvtárs. A következő helyen se. És ahogy végigjárta a börtönt, annyi szenvedést látott, hogy délutánra már bármit hajlandó volt aláírni. Így az oroszok nemhivatalos ügynöke lett. A börtön

élménye egy még mélyebb rettegést szabadított fel benne, ezért az elvárt feladatokat felfokozott szorgalommal végezte. Hangulati változásai feltűntek a kollégáinak is, amire hazugságokkal válaszolt. Azok úgy gondolták, hogy szeretője van, de nem faggatták, mert emberünk olyan kirobbanó agresszivitással reagált, ha személyére vonatkozót kérdeztek, hogy a környezete jobbnak látta békénhagyni.

- És ennyiben hagyták az egészséget?

- Természetesen egy idő múlva alapja lett a félelmeinek. Egy magyar kémelhárító tiszt behívatta, és érdeklődött a munkája után. Az esetet hősünk jelentette a szovjet tartótisztjének, az ellátta a szükséges válaszokkal, és lefedte hősünk tevékenységét. A két szolgálat közti lét felőrölte az idegeit, mivel az oroszoknak eszük ágában sem volt tájékoztatni a magyar titkosszolgálatot, hogy a vizsgált személy az ő emberük. Talán meglepő, de mégsem bukott le, sőt, a magyar pártvezetés élvonalának közelébe került. Az ok az, hogy a rémült életösztön hihetetlen találékonyságot adott neki, és az orosz tiszt is fedezte, ahogy tudta.

- De miért nem értesítették a magyar titkosszolgálatot?

- Azért, mert akkor az orosz tiszt már látta a változásokat, és készülődött arra, hogy átszökjön hozzánk. A kommunizmus összeomlásakor menedékjogot kért nálunk, és cserébe a hivatalosan be nem jegyzett ügynökeivel fizetett. Én voltam a tárgyaló, és itt Máltán egyeztünk meg az orosz tiszttel. Történetünk főszereplőjét én sem vettem hivatalos állományba, ha már egyszer az oroszoknál sem volt nyoma, kár lett volna ezt az előnyt kihasználatlanul hagyni. Azóta az én saját érdekeimet szolgálja. Két okból meséltem ezt el. Az egyik az az, hogy ez a politikus a kezdetek óta nem a saját ura, és ezt annak köszönheti, hogy nem volt tisztában a saját korlátaival, és túlvállalta magát. Egyre nagyobb kockázatot, és ezt használta ki az orosz tiszt is. A másik ok az, hogy ezzel is óvjam önt attól, hogy letagadja a félelmeit. Ha szembenéz velük, akkor egyből kisebbek lesznek, és jó esetben irányított energiává alakíthatja azokat. Ha lefojtja, akkor robbanásszerűen fognak előtörni. Vagy kifele fog robbanni, és tönkreteszi vele azt az életet, amiben él, vagy befele, és akkor a személyisége omlik össze. Mit gondol, miért van olyan sok lelki bajjal megvert ember?

- Befelé robboltak a félelmeik?

- Ahogy mondja. Ön most fokozott igénybevételnek lesz kitéve. Ezért fel kell nőnie a feladathoz, tudatossá kell tennie az érzelmeit is.

- Azt hiszem, jobb, ha most hagyjuk barátunkat pihenni, mert különben idejekorán túlterheljük – szólt közbe a pap.

- Igaza van – egyezett bele az Ezredes. – De ez a történet olyan tanulságos volt, hogy fontosnak éreztem, hogy tanítványunknak ebben a fogékony pillanatában adjam át ezt az információt. Jöjjön Gábor, visszamegyünk a szállásunkra!

András és Juli

Nyár volt Budapesten. A város esténként, mint egy könnyűvérű nőszemély, elmerült a szórakozások tengerében, a pesti éjszakában. A levegőben terjedt a kaland illata, és a fiatalok nem tudtak ellenállni csábításának. A szabad esték ugyanolyan féktelen szórakozással múltak el, mint évekkel ezelőtt, látszólag semmi nem változott. A bulik még vadabbak, a lányok még csábosabbak, a fiúk még lazábbak lettek. Csak a mosolyok voltak egyre kevésbé őszinték.

András, és barátai semmivel nem különböztek a többi huszonéves fiattól, szórakozni akartak, és elfelejteni az őket körülvevő világ problémáit, hazugságait.

A folyóparton, a szórakozóhely környékén már pezsgett az élet, mikor az Opel begördült a fiúkkal. Mielőtt bulizni mentek volna, már Zolinál hosszasan alapoztak, úgyhogy András és barátai eléggé vidáman érkeztek meg.

- Na, most én is kérek egy kis kóstolót! Később már úgysem ihatok – mondta Józsi, aki vezetett.

- Nézzétek Zsoltot! Már ostromolja is a bokrokat! – nevetett András.

Közelben leparkolt egy piros kocs, és kiszállt belőle néhány idegen lány. Miután összeszedték magukat, a szórakozóhely felé indultak, félhangosan beszélgetve.

Zsolt visszanézett a bokortól, és megbámulta a lányokat. Zoli nemcsak nézett, hanem megjegyzést is tett:

- Nézd a kis tündérkéket! Piros A3-as Audi? Azt hiszem, szerelmes vagyok! Jók az alufelnijeid kisanyám! De a lökhárítód is tetszenek!

A lányok úgy tettek, mintha nem hallanák a megjegyzéseket, de azért amikor egy lámpa alá értek, akkor látszott rajtuk, hogy elégedetten mosolyognak, hogy van közönségük.

* * *

Kedves Olvasó!

A regény hamarosan megjelenik nyomtatásban is, így teljes terjedelmében elolvasható a történetet.

Aki úgy érzi, drága neki a kiadott változat, annak terjesztési munkáért cserébe adok tiszteletpéldányt. Nálam lehet jelentkezni:

Vendel-Mohay István

vmistvan@hotmail.com